

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **A. B.**, bytem S., zastoupena Mgr. M. D., proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem v Praze 1, Ovocný Trh 560/5, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované č. j. 27-8-50073-III-10/3 ze dne 31. 10. 2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí rektora Univerzity Karlova v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 27-8-50073-III-10/3, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4500,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. M. D.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 27-8-50073-III-10/3, kterým byl změněn výrok rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. 8. 2010, č. j. 27-8-50073-III-10, a to v části týkající se splatnosti poplatku, tak, že poplatek je splatný ve lhůtě 30 dnů ode

dne právní moci tohoto rozhodnutí, ve zbývajících částech se rozhodnutí potvrzuje a žádost o přezkoumání se zamítá.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že v období od 25. 9. 2009 do 4. března 2011, kdy studia zanechala, byla studentkou bakalářského studijního programu F. Univerzity Karlovy v Praze. Na tento studijní program přestoupila ze stejnojmenného magisterského studijního programu, ve kterém studovala od 7. 9. 2006 do 25. 9. 2009 a studium jí nikdy nebylo přerušeno. Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2010, č. j. 27-8-50073-10, jí žalovaný vyměřil poplatek „za delší studium ve výši 16.800,- Kč na započatých 6 měsících studia na dobu od 6. 9. 2010 do 5. 3. 2010“. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žádostí o přezkum rozhodnutí ze dne 1. 10. 2010 a žalovaný na to dne 18. 10. 2010 vydal pod duplicitním číslem jednacím „rozhodnutí o žádosti o přezkoumání rozhodnutí orgánu I. stupně vydaného dne 18.3.2010, č.j. 27-8-50073-III-10, o vyměření poplatku za delší studium a žádosti o úlevu na tomto poplatku“. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla správní žalobou, které Městský soud v Praze řízení pod sp. zn. 10 A 28/2010 vyhověl, když rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013 pak žalovaný změnil výrok svého prvního rozhodnutí v části týkající se splatnosti poplatku.

Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozsudek ze dne 4. 7. 2013, č.j. 7 As 41/2013-37, trvala na výkladu, že zákon o vysokých školách výslovně vyjadřuje požadavek, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy: *„Hovoří-li ust. § 58 odst. 6 věta druhá ZVŠ o výši poplatku, zjevně tím má na mysli požadavek, aby byla ve statutu určena konkrétní částka poplatků nebo alespoň určeno zcela jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků. Jiný závěr by byl ve zjevném rozporu s jazykovým výkladem tohoto ustanovení. Ačkoliv by obecně jazykový výklad mohl být vyvrácen výkladem systematickým, teleologickým či například výkladem ústavně konformním, v daném případě tomu tak není.“* „... „Stanoví-li ZoVŠ, že výše poplatků za studium má být stanovena statutem veřejné vysoké školy, nepostačuje pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán – děkan fakulty. Taková úprava je v přímém rozporu se zněním zákona. Výslovné určení konkrétního vnitřního předpisu, v němž má být obsažena výše poplatků za studium, je zákonným limitem samosprávy veřejné vysoké školy.“

Příloha č. 6 Statutu Univerzity Karlovy v Praze ve znění účinném ke dni 3. září 2010, tedy ke dni podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí rektora (jde o II. úplné znění z 28.4.2006), podle názoru žalobkyně nemůže tomuto zákonnému požadavku dostát, neboť konkrétní částku poplatků ani jednoznačné pravidlo (vzorec) pro její výpočet nestanoví. V části I., Výše, splatnost a forma placení poplatků, žádosti o úlevy, v čl. 1 Rozmezí a výše poplatků v odst. 4 se uvádí pouze obecně: *„Konkrétní výše poplatků se určuje a zveřejňuje způsobem stanoveným v čl. 33 statutu. Stanovená výše poplatku se týká studenta, kterému v daném akademickém roce vznikla povinnost tento poplatek hradit.“*

Článek 33 v odst. 2 a 3 statutu ve znění účinném ke dni 3. září 2010 (jde o V. úplné znění Statutu UK ze dne 22.6.2009) stanoví, že *„výši poplatku (...) určuje děkan příslušné fakulty po vyjádření akademického senátu fakulty. Výše poplatku stanovená podle odstavce 2 se zveřejňuje na úřední desce fakulty.“*

Vzhledem k závěrům citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalovaný v obou rozhodnutích nedostál své povinnosti podle ust. § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách. Navíc si tohoto nezákonného postupu byl zjevně vědom, neboť krátce po publikování rozsudku Nejvyššího správního soudu změnil Přílohu č. 6 Statutu UK s účinností ke dni 26. 10. 2013 tak, že vytýkaný nedostatek explicitního vyjádření výše poplatků do ní doplnil, a přesto s touto aprobovanou znalostí judikatury napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni vydal. To lze podle názoru žalobkyně v celkovém kontextu jednání žalovaného interpretovat jako projev zvlů a neúcty k právu a rozhodnutím moci soudní. Delegation pravomoci stanovení výše poplatků spojených se studiem na děkana je v rozporu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách a nemůže podle nich být žalobkyni vyměřen poplatek za delší studium. Pro tento rozpor jsou obě rozhodnutí žalovaného, jakožto správního orgánu I. i II. stupně nezákonná. Žalobkyně proto navrhla, aby soud rozsudkem zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2010, č.j. 27-8-50073-III-10, tak i rozhodnutí ze dne 31.10.2013, č.j. 27-8-50073-III-10/3, a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný po podání žaloby avizoval soudu svůj záměr vydat rozhodnutí, jímž by ve smyslu ust. § 62 odst. 1 soudního řádu správního žalobkyni uspokojil. Městský soud v Praze proto usnesením ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8A 208/2013-23, stanovil žalovanému lhůtu dvou měsíců k vydání takového rozhodnutí.

Dne 2. 5. 2014 bylo soudu doručeno nové rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 23. 4. 2014, č. j. 27-8-50073-III-10/4, kterým rektor jednak zrušil své rozhodnutí ze dne 31. října 2013, č. j. 27-8-50073-III/10-3, a jednak rozhodl tak, že výrok rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. srpna 2010, č. j. 27-8-50073-III-10, jímž byl žalobkyni vyměřen poplatek spojený se studiem ve výši 16 800,- Kč na započatých šest měsíců studia na dobu od 6. září 2010 do 5. března 2011, se mění v části týkající se výše poplatku tak, že se vyměřuje poplatek ve výši 8 823,- Kč, a v části týkající se splatnosti poplatku tak, že poplatek je splatný ve lhůtě 30 ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, ve zbývajících částech se rozhodnutí potvrzuje a žádost o přezkoumání se zamítá.

Žalobkyně na výzvu soudu ze dne 21. 5. 2014 sdělila, že toto rozhodnutí nemůže vést k jejímu uspokojení ve smyslu ust. § 62 odst. 3 soudního řádu správního, neboť vnitřní předpisy školy účinné v době vyměření poplatku neumožňovaly vyměřit jakýkoliv poplatek spojený se studiem. Žalovaná toto vyjádření zpochybnila včasnost tohoto vyjádření žalobkyně z hlediska lhůty stanovené soudem, a navrhla zastavení řízení o žalobě. Soud však k tomuto procesnímu rozhodnutí nepřistoupil, máje za to, že i kdyby se žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě, nelze mít za to, že by k jejímu uspokojení došlo: je-li podle ust. § 62 odst. 4 soudního řádu správního soud povinen vzít v úvahu *všechny okolnosti případu*, pak nemůže ignorovat skutečnost, že žalobkyně zcela odmítala, že by jí poplatek za další studium vůbec bylo možno uložit. Je tedy nepochybné, že rozhodnutí pouze snižující výši poplatku, resp., upravující lhůtu jeho splatnosti nemůže k uspokojení žalobkyně směřovat.

Dále soud konstatoval, že žalovaná svým podáním ze dne 27. 9. 2016 znovu avizovala soudu svůj záměr uspokojit žalobkyni podle ust. § 62 odst. 1 soudního řádu správního vydáním nového rozhodnutí. Ve lhůtě stanovené soudem pak žalovaná soudu doručila rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 27-8-

50073-III-10/5, kterým byla rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. srpna 2010, č. j. 27-8-50073-III-10, a ze dne 31. října 2013, č. j. 27-8-50073-III-10/3, zrušena, a to pro jejich zjevnou nezákonnost. Soud proto vyzval žalobkyni, aby se vyjádřila, zda je tímto rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016 uspokojena. Žalobkyně se podáním ze dne 27. 12. 2016 vyjádřila negativně, takže soud nemohl řízení o žalobě zastavit, ale bylo na místě žalobu projednat věcně. Skutečnost, že řízení o žalobě nebylo zastaveno postupem podle ust. § 62 odst. 4 soudního řádu správního, současně znamená, že nejnovější rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 27-8-50073-III-10/5, nenabýlo právní moci a nemá tedy žádné právní účinky: právní moci by toto rozhodnutí rektora totiž nabylo jen v případě, pokud by soud rozhodl o zastavení řízení (srov. ust. § 62 odst. 5 soudního řádu správního).

Městský soud pak nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 7. března 2017. Zástupce žalobkyně setrval na původních žalobních námitkách, resp. na původním petitu žaloby. Pověřená zástupkyně žalovaného ponechala rozhodnutí o žalobě na úvaze soudu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu přecházelo, v rozsahu žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze spisu, předloženého žalovanou, soud shledal, že rektor Univerzity Karlovy v Praze dne 13. 8. 2010 pod č. j. 27-8-50073-III-10 rozhodl o vzniku povinnosti žalobkyně hradit poplatek za delší studium, podle ustanovení § 58 odst. 3 a odst. 8 a § 68 odst. 3 písm. f) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění, čl. 6 Přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy v Praze, v platném znění, tak, že se vyměřuje poplatek za delší studium ve výši 16 800 Kč na započatých 6 měsících studia na dobu od 6. 9. 2010 do 5. 3. 2011; tento poplatek je splatný ke dni 30. 11. 2010. V odůvodnění svého rozhodnutí rektor uvedl, že studentka A. B. studuje bakalářský studijní program F. od 25. 9. 2009, studium jí nebylo nikdy přerušeno, na který přestoupila z magisterského studijního programu F. UK, ve kterém studovala od 7. 9. 2006 do 25. 9. 2009, studium jí nebylo nikdy přerušeno. Povinnost hradit poplatek za delší studium tedy vznikne ke dni 6. 9. 2010, protože k tomuto dni překročí studentka délku doby studia, která není zpoplatněna.

Dne 3. 9. 2010 podala žalobkyně žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí, v němž uvedla, že vysoká škola má v souladu s ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách právo vyměřit studentovi studujícímu ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském programu, poplatek za studium. Tento je zákonem omezen pouze dolní hranicí, která nesmí být nižší než jedenapůlnásobek základu definovaného v odst. 2. Jeho horní hranice je však omezena v Příloze č. 6 Statutu UK, v čl. 1 odst. 2 písm. a), a to takto: „*u poplatku za studium delší než je standardní doba studia daného studijního programu zvětšená o jeden rok [činí poplatek] nejméně jedenapůlnásobek a nejvýše trojnásobek základu za každý započatý semestr studia.*“ Základ pro stanovení poplatků spojených se studiem je vyměřen rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Pro akademický rok započatý v roce 2010 tento základ činí 2.952,- Kč (stanoven rozhodnutím SO 33 ze dne 12.1.2010, č.j. 197/2010-33). Z uvedeného je zřejmé, že za 6 měsíců studia nelze vyměřit poplatek vyšší než 8.856,- Kč. Na vyměřený poplatek ve výši 16.800 Kč lze přistoupit jen jednalo-li by se o poplatek za studium na dobu od 6. 9. 2010

do 5. 9. 2011, tedy za dva semestry. Napadené rozhodnutí bylo tedy podle žalobkyně stiženo vadou nesprávného stanovení výše poplatku.

Rektor Univerzity Karlovy v Praze v reakci na tuto žádost vydal dne 18. 10. 2010 rozhodnutí č. j. 27-8-50073-III/10, kterým změnil původní rozhodnutí tak, že pod podmínkou, že student řádně ukončí studium absolvováním do termínu splatnosti poplatku, se poplatek v celém rozsahu promíjí.

Toto rozhodnutí rektora bylo na základě žaloby žalobkyně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 10A 280/2010-72.

V dalším řízení pak rektor Univerzity Karlovy v Praze rozhodl dne 31. října 2013 rozhodnutím č. j. 27-8-50073-III-10/3 – tedy rozhodnutím, jež je napadenou aktuální žalobou - tak, že *„Výrok rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. srpna 2010, č.j. 27-8-50073-III-10, se mění v části týkající se splatnosti poplatku tak, že poplatek je splatný ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, ve zbývajících částech se rozhodnutí potvrzuje a žádost o přezkoumání se zamítá.“*

V odůvodnění napadeného rozhodnutí rektor Univerzity Karlovy v Praze uvedl, že žadatelka se mylně domnívá, že jí byl vyměřen poplatek spojený se studiem ve výši odporující vnitřním předpisům Univerzity Karlovy v Praze. Svůj nesprávný závěr žadatelka dovozuje z již neplatného a neúčinného znění vnitřního předpisu univerzity. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Podle čl. 1 odst. 2 písm. a) Přílohy č. 6 Statutu poplatku za studium delší než je standardní doba studia daného studijního programu zvětšená o jeden rok činí výše u poplatku uvedeného v § 58 odst. 3 zákona nejméně trojnásobek a nejvýše devítinásobek základu za každých započatých šest měsíců studia. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 věta druhá zákona o vysokých školách vyhlásilo MŠMT dne 8. ledna 2009 pod č.j. 232/2009-33, základ pro stanovení poplatků spojených se studiem pro akademický rok započatý v roce 2009 ve výši 2.941 Kč. Ve smyslu § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách zveřejnila vysoká škola výši poplatků spojených se studiem ve spojení s čl. 1 odst. 4 Přílohy č. 6 Statutu a čl. 33 odst. 1 písm. b) a odst. 2 Statutu Univerzity Karlovy v Praze. V souladu s čl. 33 odst. 2 Statutu Univerzity Karlovy v Praze stanovil děkan F. svým opatřením č. 6/2009 pro akademický rok 2009/2010 poplatek za delší studium pro obory studijního programu Filologie za každých dalších započatých 6 měsíců studia 16.800 Kč. Pro akademický rok 2009/2010 tedy univerzita mohla stanovit poplatek v rozmezí od 8.823 Kč do 26.469 Kč. Stanovená výše poplatku 16.800 Kč uvedenému rozmezí odpovídá a byla tedy stanovena v souladu se zákonem o vysokých školách a v souladu s vnitřními předpisy.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.*

Podle ust. § 58 odst. 6 citovaného zákona *výši poplatků spojených se studiem pro následující akademický rok veřejná vysoká škola stanoví a zveřejní ve veřejné části svých internetových stránek nejpozději poslední den lhůty stanovené pro podávání přihlášek ke studiu; pokud vysoká škola stanoví a zveřejní výši poplatků pro následující akademický rok později, nelze od uchazečů přijatých ke studiu počínajícím následujícím akademickým rokem vybírat za studium v následujícím akademickém roce poplatky za studium ve vyšší výši, než která platila pro akademický rok, ve kterém byla přihláška podána. Pravidla pro stanovení výše, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy.*

Městský soud konstatoval, že interpretace citovaných norem našla své vyjádření v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Především je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37, v němž jmenovaný soud uvedl:

„Bez ohledu na to, zda konkrétní pravomoc představuje výkon samosprávy nebo přenesené státní správy, je veřejná vysoká škola vždy vázána zákonem. Platí pro ni totiž zásada, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Při ukládání povinností je tak i pro samosprávu určující primárně zákonná úprava, v jejíchž mezích se musí pohybovat. To platí jak pro tvorbu vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, tak pro jejich následnou aplikaci při rozhodování o právech a povinnostech adresátů. Pro účely nyní projednávaného případu lze z této obecné zásady extrahovat několik pravidel. V první řadě nemohou vnitřní předpisy veřejné vysoké školy stanovit pravidla v rozporu se zákonem. Dále, pokud zákon předpokládá, že určitá otázka bude upravena v konkrétním vnitřním předpise, nemůže si veřejná vysoká škola pro tuto úpravu svévolně zvolit jinou formu vnitřního předpisu či dokonce akt, který ani nemá povahu vnitřního předpisu. A nakonec, adresátům veřejnosprávního působení veřejné vysoké školy nemohou být ukládány práva a povinnosti na základě vnitřních předpisů a jiných aktů, které jsou v rozporu s výše uvedenými pravidly. [...]

Stanoví-li tedy ZVŠ, že výše poplatků za studium má být stanovena statutem veřejné vysoké školy, nepostačuje pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán – děkan fakulty. Taková úprava je v přímém rozporu se zněním zákona. Výslovné určení konkrétního vnitřního předpisu, v němž má být obsažena výše poplatků za studium, je zákonným limitem samosprávy veřejné vysoké školy. Postup stěžovatelky tedy představuje delegaci pravomoci, která je v rozporu se ZVŠ. Čl. 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu, stejně jako všechna opatření děkana fakulty vydaná na základě tohoto ustanovení, jsou v části týkající se výše poplatků spojených se studiem v rozporu s ust. § 58 odst. 6 ZVŠ. Žalobkyni proto nemohl být na základě nich vyměřen poplatek za prodlouženou dobu

studia. Krajský soud tedy správně vyhodnotil žalobami napadená rozhodnutí i jim předcházející prvostupňová rozhodnutí jako nezákonná.“

Na tomto názoru Nejvyšší správní soud setrval i následně, kdy například v rozsudku ze dne 19. 1. 2016, č. j. 8 As 115/2015-27, uvedl, že:

„Stanoví-li tedy ZVŠ, že výše poplatků za studium má být stanovena statutem veřejné vysoké školy, nepostačuje pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán – děkan fakulty. Taková úprava je v přímém rozporu se zněním zákona. Výslovné určení konkrétního vnitřního předpisu, v němž má být obsažena výše poplatků za studium, je zákonným limitem samosprávy veřejné vysoké školy. Postup stěžovatelky tedy představuje delegaci pravomoci, která je v rozporu se ZVŠ. Čl. 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu, stejně jako všechna opatření děkana fakulty vydaná na základě tohoto ustanovení, jsou v části týkající se výše poplatků spojených se studiem v rozporu s ust. § 58 odst. 6 ZVŠ. Žalobkyni proto nemohl být na základě nich vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia. Krajský soud tedy správně vyhodnotil žalobami napadená rozhodnutí i jim předcházející prvostupňová rozhodnutí jako nezákonná.“

Soud dospěl k závěru, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu lze bez dalšího zcela vztáhnout i na věc nyní projednávanou, neboť se v ní jedná o totožný právní problém.

Dále soud shledal, že Statut Univerzity Karlovy v Praze (V. úplné znění ze dne 22. června 2009) upravoval otázku poplatků spojených se studiem v ustanovení článku 33 odst. 1. písm. b) s tím, že příloha č. 6 tohoto statutu určuje *rozmezí pro stanovení poplatků spojených se studiem jednotlivých bakalářských a magisterských studijních programů*.

Podle II. úplného znění Přílohy č. 6 Statut Univerzity Karlovy v Praze, jmenovitě podle ustanovení článku 1 odst. 2 písm. a) *Výše poplatku spojeného se studiem jednotlivých bakalářských a magisterských studijních programů činí u poplatku uvedeného v § 58 odst. 3 zákona nejméně trojnásobek a nejvýše devítinásobek základu za každých započatých šest měsíců studia.*

Z citovaných norem je tedy zřejmé, že vnitřní předpis Univerzity Karlovy v Praze nevyhovoval platné právní úpravě, obsažené v ust. 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, jelikož stanovoval pouze *rozmezí* pro stanovení výše poplatků za delší studium (tedy v podstatě jen jistý algoritmus pro výpočet výše poplatku), nikoliv však jeho konkrétní výši. Taková úprava ovšem byla v přímém rozporu se zněním zákona a žalobkyni proto nemohl být na jejím základě vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia.

Za tohoto stavu věci nemohl Městský soud v Praze dospět k jinému závěru, než že rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. 8. 2010, č. j. 27-8-50073-III-10, odporuje zákonu, neboť bylo vydáno na základě vnitřní normy, jež byla v rozporu se zákonem o vysokých školách. Žalobou napadené rozhodnutí pak tuto nezákonnost nijak neodstranilo, tudíž i ono je nutno shledat nezákonným. Vzhledem k tomu musel soud žalobě vyhovět, a žalobou napadené rozhodnutí tedy zrušit podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm se rektor Univerzity Karlovy v Praze znovu

projedná žádost žalobkyně o přezkoumání původního rozhodnutí o stanovení poplatku za delší studium.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a dále z náhrady hotových výdajů po 300,- Kč za pět úkonů jejího obecného zmocněnce. Zde soud aplikoval závěry rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl.ÚS 39/13, podle něhož za ústavně konformní je nutno pokládat takový postup civilních soudů, při němž v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem přiznaly paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, přiznávají, pokud je to nutné pro naplnění rovnosti účastníků řízení, tuto paušální náhradu coby náhradu hotových výdajů podle § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není. Náhradu v celkové výši 4500,- Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. M. D.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu